

dere, men de mere velhavende Klasser, og at derfor dette mislykkede Forsøg vil vanskeliggjøre, vil betage Folk Mødet til senere at arbejde videre i denne Sag og senere at tage den op igjen.

Suel: Efter det Svar, jeg i sin Tid fik paa en Forehørgsel angaaende denne Sag, som var rettet faabel til den høitærede Con-
seilspræsident som til den høitærede Inden-
rigsminister, var det mig en Overraskelse at se Ministeriet fremsætte nærværende Forslag. I det Svar, som Indenrigsministeren gav paa egne og den fraværende Finantsministers Begne, blev det udtrykkelig udtalt, at Ministeriet ikke vilde give sig i Kast med den foreliggende Opgave, men at den havde andre, mere nærliggende og lettere gennemførelselige Opgaver at løse. Tilmed udtalte Indenrigsministeren, at man vanskeligt, for ikke at sige umuligt, vilde kunne enes om direkte Statsstilskud til en Alderdomsforsørgelse — Noget, hvorpaa jo dette Forslag gaar ud — hvorimod han mente, det vilde være rettest gjennem en af en Privatmand stiftet Alderdomsforsørgelseskasse, der har vundet nogen Udbredelse paa Landet, at se at komme dette Bæmed til Hjælp. Dette Standpunkt, som for 2½ Aar siden var Regjeringens, er nu fuldstændig forandret. Den Opgave, Ministeriet dengang ansaa for uigennemførelig, har Ministeriet taget op og søgt at gennemføre; de andre Opgaver, som Ministeren dengang ansaa det for lettere at gennemføre, har Ministeriet derimod set, at det ikke kan gennemføre. Om dette skulde være Grunden til, at den høie Regjering nu har givet sig til at prøve paa en af den selv for alleruvanskeligst erklæret Opgave, skal jeg ganske lade staa hen. Men et kjerkomment Faktum har det været mig, at Regjeringen har forandret sit Standpunkt; thi derved er det blevet mig klart, at Oprettelsen af en Alderdomsforsørgelse ved Statskassens direkte Tilskud er et sikket Fremtidsspørgsmaal. Derved at ogsaa den Side af Samfundet, som den høie Regjering repræsenterer, er gaaet med til denne Opgaves Løsning, har erkjendt, at det vil være nødvendigt, at Staten direkte træder til, derved er det givet, at denne Sag i sin Tid bliver realiseret. Jeg siger med Willie i sin Tid, thi jeg tror ikke, at det vil falde i den høie Regjering's Lod at løse denne Opgave, og der er to Grunde til, at jeg har denne Ansættelse. Den ene er, som man let vil tænke sig, en politisk Grund, nemlig at den høie Regjering overhovedet ikke ser sig i Stand til at gennemføre Noget i denne Sag; den anden er derimod en fra Sagens indre Bestaaffenhed hentet

Grund, nemlig selve Affattelsen af og Principerne i det Lovforslag, som her foreligger. Den første Grund skal jeg ikke dvæle videre ved, og hvad selve Forslaget angaar, skal jeg heller ikke opholde det høie Things Tid ret længe, thi jeg kan i alt Bæsentligt slutte mig til, hvad der blev sagt af den første ærede Taler, det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen); thi uagtet jeg i bæsentlige Punkter er grundforskjellig fra ham i min Opfattelse af denne Sag, skal jeg indrømme, at det Bæsentlige af, hvad han fremsøgte idag i Anledning af Lovforslaget, var som talt ud af mit eget Hjerte. Ved Forskjellighederne skal jeg ikke opholde mig, dem faae vi, hvis Vorherre sparer hans og mit Liv og Ophold i denne Sal, nok Tid til at udfægte paa et senere Tidspunkt. Jeg maa tillita, at den Betænkning, som blev afgivet for et Par Aar siden, og som det ærede Medlem henviste til, ikke staaer mig præsent. Den blev afgivet efter Rigsdagens Slutning (Modsigelse), ja, den kom ud efter Rigsdagens Slutning og havde altsaa for mig ikke nogen praktisk Interesse. Jeg har derfor opsat et nærmere Studium af den til bedre Tider. Jeg kan derfor i det Bæsentlige slutte mig til, hvad der blev bemærket om Lovforslaget af det ærede Medlem. En Ting er for mig som for ham det Bæsentlige, og det er, at den Hjælp, der ydes her fra Statskassens Side, er aldeles utilstrækkelig. Det ærede Medlem har Ret i, at de 2 Mill. Kr., som foreslaas henstillede fra Statens Side, hurtigt ville blive forbrugte, ikke forbrugte paa den Maade, at de gaa ud af Statskassen, men forbrugte for dette Bæmed, idet der nemlig i Lovforslagets næstsidste Paragraf indeholdes en Bestemmelse om, at Afgangen til at tegne en Alderdomsforsørgelse lukkes, saa snart Statskassens Risiko naaer 4 Mill. Kr. Nu er jeg tilbøielig til at tro, at det ærede Medlem har regnet for knapt. Jeg tror, at den høitærede Finantsminister, naar han faar Ordet, med Rette vil sige til det ærede Medlem: De 2 Millioner, jeg foreslaar henlagte fra Statskassens Side, ere i Virkeligheden lig med 4 Mill. Kr. Der gaar nemlig 27 Aar hen, inden man kan vente, at der bliver nogen Brug for disse Midler, og i den Tid vil Pengene i Kraft af deres Yngleevne være voxede op til det Dobbelte (En Stemme: Na, meget mere!) Maaſke noget over det Dobbelte, ja, Noget vil være brugt i Mellemtiden, maa de Herrer erindre, paa den anden Side maa nogen Risiko bortfalde ved Dødelighed, saa jeg regner, og jeg tror endda at regne rundelig, at det, som Statskassen, efter Finantsministerens Forslag, vil stille hen, er ikke 2, men